

Neděle 7.8.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Gn 48,1-22: „Skryté cesty požehnání“

Rodiče chtějí pro své děti obvykle to nejlepší. Snaží se jim vytvořit domov se vším, co to znamená. Zahrnují své děti láskou a péčí, učí je poznávat život a svět. Rodiče se také starají o vzdělání svých dětí a chtějí jim umožnit všestranný rozvoj osobnosti. To všechno je pro život člověka dobré a důležité. Ovšem dost často mají rodiče své představy o tom, co by z jejich dětí mělo být a ty se snaží prosadit. Našli bychom určitě řadu příkladů toho, jak se děti staly obětí rodičovské ctižádosti, anebo jak se rodičovským představám vzepřely. Potřebujeme jako rodiče mnoho moudrosti, trpělivosti a taktu, abychom své děti uváděli do života s láskou a pomáhali jim najít v životě takové místo, které nejlépe odpovídá jejich schopnostem, jejich zaměření a jejich představám...a tím také Boží dobré vůli.

1. Kam se chodí pro Boží požehnání?

Biblický příběh, který jsme dnes otevřeli, ukazuje, že k plnosti života potřebujeme Pána Boha, Jeho pomoc a Jeho požehnání. Proto jako věřící lidé vodíme své děti do kostela, do společenství Kristovy církve a ukazujeme jim slovy a životem na Pána Ježíše Krista. Jákobův jedenáctý syn Josef se po dramatických událostech a nebezpečných „zvratech“ díky Boží milosti a pomoci dostal až na vysoké a odpovědné místo správce Egypta. Přitom ani na chvíli nezapomněl na svého Boha. Věděl, že Bůh byl jeho ochráncem, že obrátil zlé úmysly jeho bratrů v důležitou pomoc a připravil tak záchranu pro celou velkou rodinu (Gn 50,20).

Když teď otec Jákob umírá, spěchá Josef se svými syny Manassesem a Efrajimem k němu, aby si pro ně vyžádal slova Božího požehnání. Podle toho je vidět, že se v Egyptě Pánu Bohu neztratil a že se neodcizil víře svých otců. Lidská sláva a egyptské poklady Josefovi nezastínily výhled k živému Bohu, nezastřely mu význam osobní víry v Boží dobrotu a lásku. Světoznámý malíř *Rembrandt* na jednom ze svých obrazů přiblížil scénu našeho příběhu. Na něm je kromě Josefa a jeho synů ještě Josefova manželka Asenat. První dáma, ověšena šperky představuje bohatství a slávu Egypta. Umírající pastýř Jákob představuje pro Josefa, vládce egyptského království, mnohem víc: naději pro budoucnost, naději na naplnění dávných Božích zaslíbení. Všimněme si, jak Bůh spojil část svého požehnání s rodinou. Jak vede otce k tomu, aby žehnal svým dětem, a děti k tomu, aby pro zaslíbení Boží milosti a ochrany přicházeli k rodičům. Proto přichází Josef k otci s prosbou, aby požehnal jeho synům. On sám jim mohl zajistit to nejlepší vzdělání a ze svého bohatství je na celý život zabezpečit hmotně. Ze své zkušenosti ví, že bez Boží pomoci budou jeho synové postrádat to nejdůležitější! Kontinuita Božího jednání a požehnání v rodině má pro něho mimořádnou cenu.

2. Co je to „Boží požehnání“?

Co je to tedy to „Boží požehnání“, že se o něm v Bibli tolik mluví a že o ně věřící lidé tolik stojí? Boží požehnání to je dar Boží milosti, ochrany, pomoci a naděje. Boží požehnání neznamená „zaručený úspěch“, bohatství a slávu. Boží požehnání to je zaslíbení Boží blízkosti a Božího vedení. Slova Božího požehnání ukazují lidem cestu dopředu. Když se věřící lidé řídí Božími radami a nechávají se vést Božím Duchem, prožívají radost z toho, že jejich život odpovídá tomu, k čemu je povolal a vede milostivý a všemohoucí Bůh.

Josef přichází k otci Jákobovi jako k tomu, komu Bůh požehnal a kdo může předávat zaslíbení Božího požehnání jiným. Tajemství Božího požehnání spočívá v tom, že naplňuje náš život

a že se šíří dál a má vliv na život lidí kolem nás. Když přijímáme požehnání od Boha, můžeme se stávat požehnáním pro druhé, posly Boží milosti a naděje...

3. Žehná Bůh podle našich představ?

Josef přichází ke svému otci se svými syny s určitou představou. Podle Božího příkazu měli prvorození v rodině určité výsady. A tak si Josef představuje, že starší *Manasses* přijme od svého dědečka hlavní díl požehnání z jeho pravé ruky a mladší *Efrajim* to další z jeho levé ruky. Proto postavil své syny před Jákoba, který už špatně viděl, tak, aby svým vnukům požehnal podle izraelské tradice správně! Co se ovšem nestalo?!

Jákob zkřížil ruce a to první, hlavní požehnání předal mladšímu *Efrajimovi* a to druhé staršímu *Manassesovi*! Není pochyb o tom, že to Boží Duch vedl v této chvíli ruce slepého praotce, aby jednal podle Božích plánů a úmyslů!

Tento okamžik bychom si měli dobře zapamatovat! Boží cesty a úmysly s námi jsou málokdy totožné s tím, co si přejeme my (*viz Iz 55,8.9*)! Pán Bůh nemusí žehnat tak, jak chceme my, a těm, kterým přejeme požehnání my! On žehná *tehdy*, kdy chce On, *ty*, které chce On, a *tak*, jak chce On! Vidíme to mnohokrát v dějinách Boží církve, jak Bůh jedná svobodně a někdy porušuje pravidla, která sám dal. Proto Izák dostává přednost před Izmaelem, Jákob před Ezauem, Juda před Rubenem anebo Mojžíš před Áronem. To všechno jsou příklady Božího nevyzpytatelného jednání! Jednak platí, že Bůh žehná tomu, kdo k Němu zvedá prázdné ruce a čeká na to, až je Bůh naplní. A jindy jsme svědky toho, že Bůh své požehnání dává tomu, který nemá nic, který se nemůže odvolávat na vlastní schopnosti a zásluhy.

4. Starý příběh – aktuální výzva

Příběh ze života slavného, vlivného a bohatého Josefa je poučný. Egyptský správce měl za sebou pohnutý příběh. Prožil si své: odmítnutí, nenávisť a hroznou křivdu od svých bratrů, prošel otroctvím, vězením, ponížením a trápením. Ve všech situacích jednal jako Boží člověk, žil pravdivě a poctivě a Bůh ho odměnil svým požehnáním v podobě obrovského životního úspěchu! - Každý člověk touží po nějaké podobě uznání, úspěchu a požehnání. Většina lidí hledá cestu k naplněnému a spokojenému životu. Lidé mluví často o štěstí nebo úspěchu. Jako věřící lidé si spojujeme všechno v životě s Bohem a mluvíme o tom, že toužíme po Božím požehnání. Pán Bůh nejedná s každým stejně. On má s každým z nás jiný záměr. Ale vždy platí, že Boží požehnání „*obohacuje a trápení sebou nepřináší*“ (Př 10,22). Boží blízkost, péče a láska náš život vždy prohlubují a naplňují, ať už se při tom máme dobře anebo procházíme jako Jób nebo Josef tvrdou životní školou. Boží požehnání může mít totiž také podobu kříže, životní zkoušky i utrpení. Z dnešního příběhu slyšíme, že Bůh má právo „zkřížit“ naše plány, aby se naplnila Jeho svatá vůle. Církev Ježíše Krista vidí a přijímá jako největší projev Boží milosti a požehnání dar spásy a věčného života. Jako křesťané stojíme o to, aby se Boží přítomnost v našem životě projevovala v pokoře, lásce, odvaze, odpovědnosti i moudrosti. Jsme vděční Bohu, když se máme dobře i hmotně. O tom nekonečném bohatství Boží lásky a milosti, které je připraveno pro všechny v Ježíši Kristu, se učíme povědět dalším lidem. Také svým dětem a svým blízkým. Sdílíme totiž postoj praotců a dalších generací věřících, že dar Boží milosti, ochrany a pomoci je tím nejvzácnějším darem, který můžeme dostat. Proto o něj prosíme pro sebe a přejeme ho druhým. Jsme vděční Bohu, když něco z Božího bohatství může pomoci našim blízkým. Náš Bůh chce, abychom se jako Jeho děti stávali požehnáním pro druhé, pro svět. Mysleme na to v novém týdnu. (6.8.2011 – B. Kaleta)